

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm1199/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fig til af den Daarlighed de havde, saa de kunde aldrig taale, Solen skinnede paa dem, men blev saa til Sten, som de stod. Naar de derfor selv med deres gode Villie gjorde noget Konstværk enten til Hjer eller til Menneker, var der dog gjerne en Hage ved, som ved Skafet paa Mjølner, gjort saa kort, at Thøer Naap kunde faae Hold paa det og nedtøis til at bukke sig, hvorefter han slog til. Man veed jo nok, der er en heel Fortælling om, at det var en slem Sphyfues Skyld, der satte sig paa Dværgens Kæft, mens Mjølner var i Arbeide, og som han tilfaldt ikke kunde bære sig for at smække til, hvorefter han tabte et kostbart Dieblis; men det være nu som det vil, saa var der dog en slem Lyde ved alle de Konststykker, Hjerne fik af de vittige Dværg, thi selv den berømte Snekke Wladwend ing, som havde altid Binden med sig og kunde rumme alle Hjer og Walhals Gjæster, kjædet Man kunde lægge den sammen som en Bog og putte den i Kommen, vil Man sige, havde den Lyde, at hvem der først kom paa den, kom aldrig af den igjen.

Det var derfor intet Under, at hvem der nødte Dværgene til at tralle for sig, fik ogsaa Arbeide derefter, som kunde være baade deilig og dygtigt nok, men kun til Giermandens Ulykke, og derpaa er Sværdet Kirking det største og klareste Bevis Man veed af at sige, saa det kan lære Folk at tage sig i Agt for de daglige Dværg, og allensalts ikke sætte dem Stolen for Døren, naar Man tænker at have Gaavn af dem.

Der var nemlig en Konge i Garderige, der osterinde, mellem det hvide og det sorte Hav, og han skal gjerne have været en Sønnesøn af den store Herkemester, som i gamle Dage kom herind fra Therkiet og gav sig ud

for den gamle Ddin, der nu var staaet op igjen, og samme Konge i Garderige, de kaldte ham Svafur-Lami, satte engang paa Jagten saalange efter en Hjort til Soel gik ned, og da han saae sig om, var han kommet til at staae imellem to Dværg og Døren til deres Steen-Stue. Ha, ha, tænkte han, og gjorde Hammertegn, saa de kunde ikke slippe ind, og spurgte saa, med Sværdet over Hovedet paa dem, hvad de hedde? Det sagde de ham strax og bad for deres Liv, men han vilde have andet end gode Ord for det og kvad:

Velkommen, Dvalin,
Dværgenes Fjerste,
Velkommen, Dartin,
Dygtig ved Gøsen!
Klingen I smede
Smidig og sei,
Hjaltet og Walgen
Væske af Guld!
Stene som Klæde
Klove skal Sværdet,
Aldrig det ruste,
Eggen ei døves,
Hvad saa end mødes,
Væsel og Hjer!
Seir det følge
Soel-Verden rundt!

Dermed var Kjøbet sluttet, thi Dværgene lovede Alt hvad han forlangte, og de holdt forsaavidt ærlig Ord, at ved næste Størne-Møde i Mulm og Mørke, stod de for Stue-Døren med et splinterrust, sukkende Sværd, som de



strax rakke Kongen, da han kom, men imens han stod og betragtede den skjønne Joræring, trak de dem forsigtig tilbage og var allerede forsondet for hans Dine, da han hørte det høine ud igjennem Døren.

Hver Gang det blottes,
Wanehug falde!
Riddingsværk tappert
Krefold det øve,
Hvortil ei Rage
Mindes paa Jorden!
Wanesaar visse
Solde det dig!

Dette huede Svafur-Bami saa ilde, at han med stor Fornøielse vilde givet Dværgen Wane-Saar i Drage-Løn, men hvor godt end Sværdet boed paa Sten, skat det dog ei nær saa dybt, som dets Mester, og Man veed ikke, hvis Liv der maatte udgælde, fersategang Tirfing blev trukket af Stede; men det ved man nok, at, da det en stund havde mestelig draget Blod i Svafur-Bamis Hænder, gav det ham selv hans Livsbrød, som Dvalin spaaede.

Andet Kapitel.

Andgrim Bærfaerk.

Der boede i de Dage en Bærfaerk oppe i Helgeland paa en Ør, som kaldtes Bolm, og selv hedde han Andgrim og var af Lette-Magten, det vil sige: han nedstammede paa Faders Side oprindelig fra de gamle Letter eller Grimthuser, som laae i aaben Felde med Kærne, men En af dem havde giftet sig ind i Menne-

